

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

*Ронові Баундсу, Боббі Армбрустеру,
Гарі й Уші Клопфелям —
із приємною згадкою
про Октоберфест*

Д в а

— Спиняйся! — гукнула Лейла.

Ренді негайно звернув направо й загальмував. Небо, пульсуючи, перейшло в перламутровий досвіток.

— Назад край узбіччя.

Кивнувши, він увімкнув задню.

— До отих? Може, ми пішки...

— Хочу краще їх роздивитися, перш ніж виходити.

— Гарзд, — він повільно поїхав назад.

Вона обернулася, розглядаючи битий часом сірий автомобіль. У ньому сиділо двоє. Обоє здавалися біловолосими, але світло було непевне. Обоє наче дивилися на неї.

— За мить водійські двері відчиняться, — тихо сказала Лейла.

Водійські двері відчинилися.

— Тепер протилежні.

Відчинилися протилежні двері.

— Старий за кермом, стара — пасажирка...

Старий і стара вийшли з машини й рушили наперед, не зачиняючи дверей. За одяг їм правили пошарпані обмотки, що трималися завдяки широким поясам.

— Зупиняйся, — звеліла Лейла. — Ходімо допомагати. У них розподільник запалювання від'єднався.

— Це тобі теж привиділося?

— Ні.

Вона відчинила двері, вибралася й пішла назад. Він наслідував її приклад. Спершу, поки підходив, йому здалося, що водій застарий кермувати. Геть сутулий, він спирався на автомобіль. Вільна рука трохи тремтіла; суха й поцяткована,

з пальцями, як ті пазурі. Лице було дуже зморшкувате, брови — білісінькі, як і волосся. Аж тут його очі — зелені, майже вогнисті, — упіймали Ренді і стали тримати. Була в них якась обізнаність; ще метри три тому про неї годі було здогадатися. Ренді всміхнувся, але той реакції не проявив.

Лейла ж тим часом наблизилася до старої і говорила до неї мовою, для Ренді не зрозумілою.

— Хочете, під капот зазирну? — сказав він старому. — Можливо, я допоміг би.

Не діставши відповіді, повторив це праговіркою. Це теж не викликало реакції. Чоловік ніби вивчав його обличчя, одяг, рухи. Від такого незвичного розгляду Ренді почувся незручно. Благально глянув на Лейлу.

— Так-так, — заохотила та. — Залізь під капот і полагодь. Машина для них — темний ліс. Я саме пояснюю про пальне.

Нахилиючись відімкнути капот, Ренді помітив, як Лейла вручає жінці цілу пачку грошей. Старий відсахнувся, побачивши, як прочиняється накривка. А піднявши її до упору, Ренді почув од старого короткий вигук.

Справді, від'єднаний розподільник. Ренді вернув його куди слід і затис. Швидко оглянувши решту частин двигуна, нічого розладнаного не знайшов.

— Чи не могли б ви завести машину, шановний?

Глядь — а той йому просто всміхається.

— Не знаю, чи ви розумієте, але треба пустити двигун, — старий ані ворухнувся, ані відповів. Тож Ренді сказав: — Добре, я сам.

Обійшов чоловіка, зазирнув у машину. Ключ був у замку. Ренді ковзнув на сидіння і спробував увімкнути запалювання. За мить двигун завівся. Ренді його заглушив і виліз назовні. Усміхнувся старому у відповідь і кивнув.

— Ось і все.

Той раптом кинувся просто на нього й по-ведмежому обійняв. Був несподівано дужий, а віддих мав аж гарячий.

— Ім'я, ім'я ваше, добродію? — спитався старий.

— Ренді. Я Ренді... Доракін, — сказав він, випручуючись.

— Доракін. Добре ім'я!

Обійшовши машину, Лейла була вже позаду них. За нею прийшла і стара.

— З ними все буде гаразд, — запевнила Лейла. — Поїхали. Нам пора — до останнього повороту на Вавилон.

Щось просичала старому, той кивнув. Пригорнула стареньку і, відірвавшись нарешті, пішла до машини, а Ренді — швиденько за нею. Озираючись, побачив, що пара вже сіла в автомобіль. Почув, як завівся двигун. Відтак авто виїхало на Дорогу і зникло. Тут зійшло сонце, і він помітив, що Лейла плаче. Відвернувся, а на душі стало дивно.

О д и н

Ред Доракін був на спокійній ділянці Дороги, прямій і тихій, як смерть, злегка іскристій. Кілька годин тому його випередили два футуристичні, фантастично швидкі транспортні засоби; згодом він обігнав запряжений четвериком екіпаж, а тоді — самотнього вершника. Вів синій «додж»-пікап правою смугою, тримаючи стокілометрову швидкість. Пожовував сигару, щось наспівував.

Небо було блакитне, дуже бліде, перетяте зі сходу на захід важкою яскравою лінією. Пилу не видно було, ніякі комахи об вітрове скло не вбивалися.

Ред опустил вікно, виставив ліву руку, поклавши пальці на дах. Вицвілу бейсболку насунув низько на лоба; відкинувши голову трохи назад, визирав із-під козирка і мружив зелені очі у його затінку. Руда борода була хіба трохи темніша за волосся на голові.

Далеко попереду завиднілася цяточка. Швидко зростаючи, перетворилася на бувалий чорний «фольксваген». Коли вони порівнялися, той водій засигналив. З'їхав із Дороги і став на узбіччі.

Ред глянув у дзеркало, пригальмував і забрав направо. Сповільнюючись, зауважив, що небо запульсувало — синім,

сірим, синім, сірим, — а яскрава смуга робилася менш помітною з кожним зnikomим імпульсом.

Коли авто повністю зупинилося, висів яснісінький вечір. Десь далі чулися цвіркуни; дунуло прохолодою. Ред відчинив кабіну й виліз із-за керма, витягнувши ключ і поклавши його в кишеню. Був у «лівайсах» і берцях, у коричневій стьобаній безрукавці на повсякденну військову сорочку. На широкому пасі мав мудровану клямру. Повернувшись до козирок на потилицю, зупинився і прикурив сигару; тільки тоді розвернувся й пішов узбіччям назад.

Дороги не перетнеш без ризику майже певного знищення. Тому він рушив на місце точно навпроти «фольксвагена». Щойно дійшов, двері авто відчинилися й випустили невисокого чоловіка з маленькими вусиками.

— Реде! — кричав той. — Реде!

— Що таке, Адольфе? — гукнув Ред. — Досі шукаєш місце, де переміг?

— Слухай, Реде! Не знав, казати тобі чи ні, бо ніяк не міг вирішити, що важливіше: ненависть до тебе чи борг перед тобою. Утім, я й не добрав, чи ця інформація буде тобі корисна, а чи шкідлива. Тож, мабуть, усе в рівновазі. Скажу. Я був збіса далеко отам, звідки прямує Дорога, і бачив пригоду на повороті, позначеному синім зикуратором...

— Синім зикуратором?

— Синім зикуратором. Бачив, як ти повертаєш і перевіряєшся. Бачив, як загорівся пікап.

Ред Доракін помовчав кілька секунд. Потім зареготав:

— Оце Смерть збентежить, якщо мене стріне найближчим часом. Скаже: «Що робить цей чоловік в Атенах за Темістокла, коли в нас із ним зустріч біля останнього повороту на Вавилон?».

Його дужу постать струснув новий напад сміху. Він випустив дим і глузливо відсалютував правицею.

— Але дякую. Знати таке не завадить.

Він повернувся й пішов до пікапа.

— Ще дещо! — гукнув услід його бесідник. Ред зупинився і обернувся.

— Ну, що?

— Ти міг би стати великим. Бувай.

— Ауфвідерзеєн!

Ред сів у кабіну, завів двигуна. Небо невдовзі знову по-голубіло.

Д в а

Світанок собі вибирався над тихим розтрощеним містом, а Странгулена заворушилася на палубі свого плавучого дому, що дрейфував по Іст-Ривер. Ніжно й повільно відсунула хутро, що вкривало її та його, прибрала із чола полум'яне пасмо. Торкнулася пучками найчутливіших місць на шиї, плечах і грудях, де вже почали проявлятися знаки коханцевої палкості. Тоді всміхнулася, стисла-розтисла пальці й поволі перевернулася на лівий бік.

Тоба, масивний і темний, як минула ніч, сперся щокою на праву долоню і шкірив зуби до Странгулени.

— О боги! Ти спиш хоч колись?

— Уже точно не із жінкою, що задушила над сотню коханців, як тільки вони вирубалися в неї під боком.

Странгулена звузила очі.

— То ти знав! Знав із самого початку! Ти мене надував!

— Так, дяка богу й амфетаміну!

Вона всміхнулася й потяглася.

— А тобі таланить. Власне, я рідко чекаю, доки вони вірубаються. Звичайно я вибираю певний момент, і партнер — як сказати? — кінчає й кінчається водночас. Твій же час мав настати аж тепер лише тому, що *тоді* мою увагу відвернула архітектура. Однак...

Простягла руку до панелі керування. Судно беззвучно рушило.

Странгулена перевернулася на другий бік.

— Дивися, як падає світло на мангеттенські руїни! Обожнюю руїни! — вона раптом сіла, здійнявши щось прямокутне з різьбленого й полірованого дерева. Тримала у витягнутій руці, дивилася наскрізь. — Група будівель он там... Хіба не чудова композиція?

Тоба піднявся, схилювався вперед, поклав підборіддя їй на ліве плече.

— Вона, хм, доволі... цікава.

Тримаючи в лівій руці фотоапаратик, Странгулена глянула у видошукач, знову в рамку, схилилася вперед, відхилилася назад, натиснула кнопку.

— Є!

Відклала рамку й камеру праворуч.

— Я тільки й робила б, що мальовничі руїни дивилася. Власне, так і роблю. Майже весь час. Найгарніші вони завжди з води. Помічав це колись?

— Ось тепер, коли ти сказала...

— Знаєш, а здобич із тебе була *надто* добра. У лахмітті, сміття край води збирав, немитий і неотесаний, продукт розпаду цивілізації — і тут пливу я. Попалася-таки. І хто ж ти є? Археолог?

— Ну...

— ...і ти знав про мене. Тримай праву руку на місці, а голову підведи.

Вона перевернулася на живіт, звела власну правицю, узялася за його долоню.

— Гарзд, пане Тобо. Тепер тисни, ніби від цього залежить твоє життя. Може, так і є.

— Полегше, жіночко...

Його рука почала піддаватися. Він зміцнив хват, натужився. Рука зупинилася на кілька секунд. Стиснувши зуби, він похилився вліво.

Аж тут Странгулена рвучко припечатала його рукою до палуби, зваливши назад.

Усміхнулася звисока.

— Хочеш лівою?

— Ні, спасибі. Слухай, я вірю всьому, що чув про тебе... Ти маєш, хм, екзотичні смаки — і досить сильна, щоб їх задовольняти. Усі, хто отримує, чого хоче, гідні для мене захвату. Але *це* був єдиний мій спосіб із тобою зустрітись. Маю унікальну пропозицію, тож не прогав цієї нагоди.

— А гарні руїни там будуть?

— Ще й які! — покwapом запевнив він.

— А гарний чоловік?

— Чи не найкращий!

Вона схопила його за руку і, смикнувши, підвела.

— Скоріше! Дивися, як грає сонце на руїнах вежі!

— Це таки щось!

— Як його звать?

— Доракін. Ред Доракін.

— Наче десь чула...

— Багато де «засвітився».

— Він фотогенічний?

— І не сумнівайся.

— Мені не завадило б нове суденце, викладене слоною кісткою...

— Ні слова більше. Гей! Сонце сяє крізь рештки моста!

— Швидше! Фотик! Ти, Тобо, просто щасливчик.

— А то!

О д и н

Побачивши, як цяточка в дзеркалі заднього виду квітне та блищить, Ред Доракін тихо лайнувся.

— У чім річ? — спитав із панелі хрипкуватий голос.

— Га? Я що тебе, не вимкнув?

Рука потяглася до кнопки, але завмерла.

— Вимкнув. Я сама ввімкнулася.

— Як так?

— Пам'ятаєш той сервіс, що я в тебе виграла в карти минулого місяця? Грошей вистачило, щоб мені встановили й деякі додаткові схеми. Подумала, що пора розсувати обрії.

Зміст

Два	5
Один	7
Два	9
Один	11
Два	16
Один	20
Два	25
Один	29
Два	37
Один	43
Два	48
Один	59
Два	69
Один	79
Два	83
Один	86
Два	89
Один	90
Два	92
Один	97
Два	98
Один	103
Два	109
Один	114
Два	119
Один	127
Два	135
Один	143
Два	146
Один	148
Два	154